

Arrest

nr. 274 885 van 30 juni 2022
in de zaak X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 februari 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 december 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 december 2021 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 april 2022, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 19 april 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 19 mei 2010 toe op het Belgische grondgebied en dienden diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 10 augustus 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna:

de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arresten van 17 januari 2011 (RvV 17 januari 2011, nrs. 54 448 en 54 449)

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie trof op 10 oktober 2010 beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13*quinqüies*). Verzoeksters beroep tegen de beslissing die in haren hoofde werd genomen, werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 26 mei 2014 (RvV 26 mei 2014, nr. 124 723).

1.4. Verzoekers dienden op 12 oktober 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), die op 1 december 2010 ontvankelijk werd verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie trof op 4 juni 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard met bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). De beroepen tegen deze beslissingen werden door de Raad verworpen in zijn arresten van 26 mei 2014 (RvV 26 mei 2014, nrs. 124 722 en 124 725).

1.6. Verzoekers dienden op 13 augustus 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 2 december 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.6. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 3 januari 2022 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.08.2020 werd ingediend door :

D.(…), A.(…)	(N°R.N. (...)) Geboren te (...) op (...) Nationaliteit: onbepaald
G.(…), A.(…)	(N° R.N. (...)) Geboren te (...) op (...) Nationaliteit: Armenië
+ 2 kinderen	
G.(…), D.(…)	(N°R.N. (...)) Geboren te Antwerpen op (...) Nationaliteit: Armenië
G.(…) M.(…)	(N°R.N. (...)) Geboren te Antwerpen op (...) Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Art. 9bis § 1 van de wet van 15.12.1980 stelt dat: “In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”. De Omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart.

Het door betrokkenen voorgelegde stuk, met name geboorteakten, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Ook het voorgelegd document, een rijbewijs, kan niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument. Een rijbewijs toont aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Dit kan enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart.

De bewering dat betrokkenen staatloos zouden zijn kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid en vrijstelling op de voorwaarde voor het identiteitstuk aangezien zij de staatloosheid moeten afdwingen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg. Wat betreft het verzoek tot erkenning als staatloze van D.(...) A.(...) werd dit op 24.11.2020 verworpen door het Hof van Beroep in Antwerpen. Wat betreft het verzoek tot erkenning als staatloze van G.(...) A.(...) werd op 17.02.2019 bijkomende informatie gevraagd door de procureur des Konings. Tot op heden kreeg het parket hierop geen reactie en is betrokkene tot op heden niet erkend als staatloze. Dit argument kan dus niet weerhouden worden als vrijstelling op de voorwaarde voor het identiteitstuk.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

(...)”

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 december 2021 eveneens beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Dit vormen de tweede en de derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“(…)”

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: D.(...) A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Onbepaald

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

(...)”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: G.(...), A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

+ 2 kinderen:

G.(...), D.(...)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Armenië

G.(...) M.(...)

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekers stellen in hun middel het volgende:

"Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

n de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

De Raad kan immers in het kader van de materiële motiveringsplicht nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het

democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

Verwerende partij heeft verzoeker zijn aanvraag overeenkomstig art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard op basis van het ontberen van een identiteitsdocument.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. (...)"

Uit bovenvermelde wetsbepaling blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren wanneer deze niet vergezeld is van een identiteitsdocument, tenzij de aanvraag uitgaat van een vreemdeling wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of tenzij de vreemdeling zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

DVZ beoordeelt het identiteitsdocument op het moment van de aanvraag (RvS nr 219.256 van 8 mei 2012, RvS nr. 237.445 van 22 februari 2017). Ook de vrijstelling van identiteitsdocument beoordeelt DVZ volgens de situatie op het moment van de aanvraag (RvV, nr 70.708 van 25 november 2011, RvS, nr. 219.256 van 8 mei 2012).

Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn. Deze interpretatie vindt steun in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.

De voorwaarde dat de vreemdeling een identiteitsdocument moet bezitten, geldt niet voor :

- de asielzoeker die zich in de asielprocedure bevindt, of die een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State tegen de asielbeslissing, en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpsingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die op geldige wijze aantoonst dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

Een kopie van het identiteitsdocument, of de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting, dient opgenomen te zijn in de verblijfsaanvraag.

Verzoekers stelden hieromtrent in hun verzoekschrift ab initio:

"verzoekers leveren bewijs van identiteit middels hun geboorteakten. Zij kunnen onmogelijk in België een identiteitsdocument verwerven, aangezien zij beiden Staatloos zijn. Verzoekers hebben beiden een procedure Staatloosheid ingesteld bij de bevoegde rechtsmachten. Verzoekers motiveren waarom en bewijzen dat zij alle mogelijke concrete stappen hebben ondernomen om een identiteitsdocument te verwerven in België, en dat het onmogelijk is. Verzoekers zullen in de loop van deze procedure de diverse brieven gericht aan de bevoegde Ambassades voorleggen."

Inzake verzoeker dient er te worden opgemerkt dat blijkens het AD dient er te worden vastgesteld dat de Ambassade van Armenië expliciet geweigerd heeft om een laissez - passez af te geven aan de Belgische autoriteiten om reden dat verzoeker niet gekend zou zijn bij de Armeense Overheid als Armeense Staatsburger onder zijn identiteit en dat verzoeker bovendien op het moment van onderhavige aanvraag dd. 13/08/2020 zich al reeds in een procedure Staatloosheid bevond, aangezien zijn verzoekschrift tot erkenning als Staatloze op 06/06/2018 werd ingesteld.

Bovendien werd er op deze geboorteakte geacteerd dat verzoeker kennelijk een internationaal passpoort bekam op 23/11/2004 uitgereikt passpoort AG0312400.

Dit gegeven effectueert in samenspraak met zijn geboorteakte de identiteit van verzoeker, niettegenstaande dat dit passpoort niet meer verlengd werd aan verzoeker.

Verzoeker heeft op geldige wijze aangetoond dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, temeer daar de Ambassade van Armenië expliciet geweigerd heeft om een *laissez-passez* af te geven aan de Belgische autoriteiten om reden dat verzoeker niet gekend zou zijn bij de Armeense Overheid als Armeense Staatsburger (zie: AD van verzoeker).

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de procedure tot erkenning als Staatloze van Mevr. G.(...) A.(...), geboren te (...), Dorp K.(...), (Armenië - USSR) op (...) nog steeds hangende is op de FRB te Antwerpen. In tegenstelling tot de summiere stelling van verwerende partij - die het rechtsplegingsdossier niet naar voren brengt - werd er degelijk gerepliceerd op de vraagstellingen van het OM. Verzoekster is in afwachting van een zittingsdatum ten gronde. In afwachting van deze procedure kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster op geldige wijze aantoonde dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

De identiteit van een persoon, ook van een vreemdeling, wordt niet bewezen aan de hand van een paspoort, doch aan de hand van een geboorteakte.

Overigens gelet op de moeilijke omstandigheden waarin een vluchteling vaak zijn land verlaat, dient men bij het bewijs van de identiteit enige soepelheid aan de dag te leggen.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren in het belang van verzoekers.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid middels in de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. en haar administratief dossier.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis vrw. onontvankelijk verklaard.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing. Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu menen verzoekers dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd."

Specifiek tegen de tweede en de derde bestreden beslissing voeren verzoekers het volgende aan:

"Wat betreft de tweede en derde beslissingen, de bevelen om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vrw. een gebonden bevoegdheid

betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw..

Door een dergelijke handelswijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang gelet op de hier voren geschetste elementen en het gegeven dat de Ambassade van Armenië expliciet geweigerd heeft om een laissez - passez af te geven aan de Belgische autoriteiten om reden dat verzoeker niet gekend zou zijn bij de Armeense Overheid als Armeense Staatburger (zie AD van verzoeker) en verzoekster zich nog steeds in een hangende procedure tot erkenning als Staatloze bevindt.

Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in hun opgebouwde ontplooiing; sociale verankering, schoolgang van het kind in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen."

Als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen verzoekers hun geboorteakten toe, hun rijbewijzen, de beslissing van de commissaris-generaal in hoofde van eerste verzoeker en een e-mail van de Armeense Ambassade (Verzoekschrift, bijlagen 2-7).

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het proportionaliteitsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683)

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing kennen, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze

omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. De eerste bestreden beslissing, waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekers niet voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis, §1, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 augustus 2020 het volgende betogen betreffende de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde:

“In artikel 9bis vw. wordt - benevens het bestaan van een buitengewone omstandigheid - een tweede ontvankelijkheidsvoorwaarde voorzien: de vreemdeling moet over een identiteitsdocument beschikken (art. 9bis, § 1, eerste lid Vw.). Het begrip "identiteitsdocument", in zijn gangbare betekenis, is ruim.

Volgens de parlementaire voorbereiding gaat het enkel over een "paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel". Volgens de omzendbrief van 21 juni 2007 kan ook een nationale identiteitskaart aanvaard worden, en is het niet vereist dat het identiteitsdocument nog geldig is.

(...)

Verzoekers leveren bewijs van identiteit middels hun geboorteakten. Zij kunnen onmogelijk in België een identiteitsdocument verwerven, aangezien zij beiden Staatloos zijn. Verzoekers hebben beiden een procedure Staatloosheid ingesteld bij de bevoegde rechtsmachten. Verzoekers motiveren waarom en bewijzen dat zij alle mogelijke concrete stappen hebben ondernomen om een identiteitsdocument te verwerven in België, en dat het onmogelijk is. Verzoekers zullen in de loop van deze procedure de diverse brieven gericht aan de bevoegde Ambassades voorleggen.”

Als bijlagen bij hun humanitaire regularisatie-aanvraag voegden zij volgende stukken:

- “1. Betalingsbewijs administratieve bijdrage verzoekers*
- 2. Kopij geboorteakten verzoekers met beëdigde vertaling*
- 3. Kopij Armeense rijbewijzen verzoekers*
- 4. Kopij dag-stelling procedure Staatloosheid*
- 5. Kopij geboorteakten kinderen verzoekers*
- 6. Werkbeloften verzoekers*
- 7. Kopij huurovereenkomst*
- 8. School en inburgeringsattesten verzoekers*
- 9. Diverse getuigenverklaringen”*

2.9. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde in de eerste bestreden beslissing vast dat de bijgevoegde geboorteakten en het rijbewijs niet als identiteitsdocumenten kunnen worden aanvaard. Hierbij wordt verwezen naar het kopje II., C, 1., b), van de Ministeriële Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S., 4 juli 2007). In deze omzendbrief wordt de voorwaarde uit artikel 9bis, §1, van de vreemdelingenwet verduidelijkt en wordt opgesomd welke identiteitsstukken nodig zijn om aan de documentaire ontvankelijkheidsvereiste te voldoen:

“b) Identiteitsdocument of vrijstelling

Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde

reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. (5) Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn."

Betreffende de neergelegde geboorteakten en het rijbewijs stelde de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende: *"Het door betrokkenen voorgelegde stuk, met name geboorteakten, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde (RVV nr. 11.335 van 19.05.08). Ook het voorgelegd document, een rijbewijs, kan niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument. Een rijbewijs toont aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Dit kan enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart."*

In zoverre verzoekers zich in hun aanvraag beriepen op een vrijstelling, zoals bedoeld in artikel 9bis, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, door te wijzen op hun voorgehouden staatloosheid, wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende overwogen: *"De bewering dat betrokkenen staatloos zouden zijn kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid en vrijstelling op de voorwaarde voor het identiteitstuk aangezien zij de staatloosheid moeten afdwingen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg. Wat betreft het verzoek tot erkenning als staatloze van D.(...) A.(...) werd dit op 24.11.2020 verworpen door het Hof van Beroep in Antwerpen. Wat betreft het verzoek tot erkenning als staatloze van G.(...) A.(...) werd op 17.02.2019 bijomende informatie gevraagd door de procureur des Konings. Tot op heden kreeg het parket hierop geen reactie en is betrokkene tot op heden niet erkend als staatloze. Dit argument kan dus niet weerhouden worden als vrijstelling op de voorwaarde voor het identiteitstuk."*

2.10. Zoals verzoekers in hun middel betogen, dient de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, conform de rechtspraak van de Raad van State dienaangaande, te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de humanitaire regularisatie-aanvraag (cf. RvS 24 juli 2013, nr. 224.393). Verzoekers gaven weliswaar in hun aanvraag te kennen dat zij een procedure hadden opgestart bij de bevoegde rechtbank om als staatloze te worden erkend, maar zij leverden geen bewijs van de onmogelijkheid om de nodige identiteitsdocumenten te verwerven. De Raad merkt hierbij op dat het indienen van een eenzijdig verzoekschrift inzake staatloosheid niet gelijkstaat met de erkenning van de hoedanigheid van staatloze. Zoals terecht wordt gesteld door de gemachtigde van de staatssecretaris, kan staatloosheid slechts aangewend worden als vrijstellingsgrond inzake de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde indien deze voor de rechtbank werd afgedwongen, hetgeen bij verzoekers (nog) niet het geval is. Het verzoek tot erkenning van de staatloosheid van eerste verzoeker werd, blijkens de gegevens van het administratief dossier, op 24 november 2020 immers verworpen door het Hof van Beroep te Antwerpen. In dit arrest wordt trouwens uitdrukkelijk gesteld dat *"het gebrek aan vaststaande identiteit in hoofde van appellant (...) de mogelijkheid tot beoordeling van het verzoek van appellant tot het bekomen van het statuut als staatloze (verhindert)"*. Wat de procedure inzake staatloosheid van tweede verzoekster betreft, kan enkel worden vastgesteld dat deze thans nog hangende is omdat bijkomende inlichtingen moesten worden ingewonnen en er nog geen vonnis werd gewezen. Hoe dan ook werd de staatloosheid van verzoekers geenszins bewezen op het ogenblik van het indienen van hun humanitaire regularisatie-aanvraag op 13 augustus 2020.

In hun middel wijzen verzoekers erop dat de geboorteakte van eerste verzoeker melding zou maken van een internationaal paspoort, hetgeen volgens hen *"(...) in samenspraak met zijn geboorteakte de identiteit van verzoeker (effectueert)"*. In weerwil van verzoekers' beweringen wijst de Raad erop dat een geboorteakte geen *"internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart"* is, zoals bedoeld in de omzendbrief, en nooit als bewijs van 'identiteit' kan gelden. Een geboorteakte bevat informatie over de geboortedatum, de geboorteplaats en de ouders van de boreling. Een geboorteakte laat evenwel niet toe de identiteit van de houder vast te stellen. Een geboorteakte kan dus, ondanks de vermeldingen die erop zijn aangebracht, nooit volstaan als identiteitsbewijs. Het huidige standpunt van verzoekers dat uit de geboorteakte van eerste verzoeker blijkt dat hem in 2004 een internationaal paspoort zou zijn uitgereikt, staat bovendien haaks op hun eerdere verklaringen tijdens de asielpprocedure, waarbij zij voorhielden nooit identiteits- of reisdocumenten te hebben gehad (zie beslissingen CGVS 10 augustus 2010). Er kan ook niet worden ingezien waarom dit internationaal paspoort nooit werd neergelegd.

Aangezien verzoekers nooit enig identiteitsdocument hebben voorgelegd, kan uit het gegeven dat de Armeense autoriteiten geweigerd zouden hebben verzoeker onder zijn 'voorgehouden' identiteit terug te nemen omdat hij niet gekend zou zijn als paspoorthouder of Armeens staatsburger (Verzoekschrift, bijlage 7), niet worden besloten dat het onmogelijk zou zijn om identiteitsdocumenten in België te verwerven. Verzoeker kan zich niet op deze e-mail baseren om onder de vrijstelling uit artikel 9bis, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet te vallen. Er wordt niet aangetoond dat de e-mail van de Armeense ambassade ter beoordeling aan de gemachtigde van de staatssecretaris werd voorgelegd. Verzoekers kunnen evenmin aanspraak maken op de soepelheid die voor vluchtelingen aan de dag moet worden gelegd aangezien hun verzoek om internationale bescherming definitief werd afgewezen in 's Raads arresten van 17 januari 2011 (RvV 17 januari 2011, nrs. 54 448 en 54 449).

Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk ging door het volgende te overwegen: *"Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld."* De aanvraag diende bijgevolg onontvankelijk te worden verklaard.

2.11. Met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), thans de tweede en de derde bestreden beslissing, stellen verzoekers in wezen dat deze volgbeslissingen zijn die samenhangen met de beslissing betreffende de humanitaire regularisatie-aanvraag. Volgens verzoekers volstaan de ingeroepen argumenten om de eerste bestreden beslissing te vernietigen, waardoor de bevelen om het grondgebied te verlaten ook vernietigd zouden moeten worden.

2.12. De Raad merkt echter op dat het enig middel, dat gericht is tegen de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis, §1, van de vreemdelingenwet, ongegrond werd bevonden, waardoor er geen reden bestaat om de ermee samenhangende bevelen te vernietigen.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoekers niet betwisten of weerleggen dat zij *"niet in het bezit (zijn) van een geldig paspoort, noch van een geldig visum"*, waardoor zij niet voldoen aan de door artikel 2 van de vreemdelingenwet gestelde documentaire voorwaarden om op het grondgebied te verblijven. De gemachtigde van de staatssecretaris was dus in beginsel verplicht hen op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2.13. De blote bewering van verzoekers, dat zij bij *"de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in hun opgebouwde ontplooiing; sociale verankering, schoolgang van het kind in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen (...)"*, is niet van aard om de onwettigheid van deze bevelen vast te stellen, zodat niet tot vernietiging van deze bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) kan worden overgegaan.

2.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissingen op ondeugdelijke feitelijke vaststellingen zouden berusten of zouden stoelen op onjuiste juridische grondslagen of dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluiten zou zijn gekomen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot de besluiten. Er werd geen schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids-, het evenredigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN